

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐναγνώσμιον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει 10.— ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 11 Ἰουλίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 32

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὅταν κανένα μαδερὶ τύχαινε πολὺ βαρὺ, φώναζε τὸ «πλήρωμα» γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὸ πλήρωμα τῆς «Ὠραίας Νιθερναί-ζας» τὸ ἀποτελοῦσε μόνον ἓνας γέρον-ναύτης μὲ ξύλινο πόδι.

Τὸν εἶχαν περιμαζέψει ἀπὸ οἶκτο καὶ τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ συνήθεια.

Πῶς νὰ ἐνοχλήσῃ κανεὶς ἓναν τόσο ἀπασχολημένο ἄνθρωπο;

Κι' ἡ κυρὰ - Λουβὼ δὲν τοῦ μιλοῦσε.

Πηγαινοερχότανε στὴ γέφυρα, δίνον-τας στὸ Γιαννάκη γάλα μὲ τὸ μπιμπερό. Πάντα διψασμένος κι' ὁ Γιαννάκης, σὰν τὸν πατέρα του.

Διψασμένος ὁ μπάρμπα - Λουβὼ; ὅχι σήμερα βέβαια.

Ἀπ' τὸ πρωὶ ποὺ δουλεύει, ὅχι μόνον δὲν σκέφθηκε καθόλου τὸ κρασάκι του, ἀλλὰ δὲν τοῦμενε καιρὸς οὔτε ν' ἀνα-σαίνει καὶ νὰ σκουπίξῃ τὸ μέτωπό του.

Μιὰ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ὁ μαραγκὸς τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε νὰ πιούνε ἓνα πο-τηράκι, ὁ μπάρμπα-Λουβὼ — σκεφθῆτε τί ἡρωϊσμός — τοῦπε:

— Ἀργότερα, ἔχουμε καιρό.

«Νάρνηθῃ ἓνα ποτηράκι; ἀσφαλῶς μοῦ τὸν ἄλλαξαν τὸν ἄντρα μου!» σκε-πτόταν ἡ κυρὰ-Λουβὼ.

Μὰ καὶ ἡ Δίνα ἄλλαξε: τὸ ρολόϊ χτυ-πάει 11 καὶ ἡ μικρούλα, ποὺ μόλις ξυ-πνήσει ἀρχίζει τὰ κλάμματα, σήμερα δὲν ἀκούστηκε καθόλου. Γρήγορα-γρή-γορα ἡ κυρὰ-Λουβὼ κατέβηκε στὴν καμ-πίνα νὰ ἰδῇ τί τρέχει.

Μόλις τὴν εἶδε, ὁ μπάρμπα - Λουβὼ σήκωσε ἀπελπισμένος τὰ χέρια του ψη-λὰ λέγοντας:

— Πάει, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ γλυτώνει ἡ γυναίκα μου θυμήθηκε γιὰ καλὰ τὸ Γεώργιο· σὲ λίγο θὰ τὸν φέρῃ ἀπάνω καὶ θὰ μοῦ πῇ νὰ τὸν πᾶω στὴν ἀστυνομία.

Ἀλλὰ ὅχι, ἡ κυρὰ-Λουβὼ γυρίζει σὲ λίγο μόνη, καὶ γελώντας τοῦ γνέφει:

— Ἕλα, Ἕλα νὰ ἰδῇς, τί ἀστεῖο!..
Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲν καταλαβαί-

νει καθόλου τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ εὐθυμία, σὰν αὐτόματο ὅμως τὴν ἀκολουθεῖ.

Τὰ μικρά, μισόγυμνα, καθισμένα στὴν ἄκρῃ τοῦ κρεβατιοῦ, εἶχανε πάρει τὸ φλιτζάνι μὲ τὸ γάλα, ποὺ εἶχε βάλει ἡ κυρὰ Λουβὼ δίπλα τους, καὶ πίνανε μιὰ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ἘΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Γ'. — Ἡ Αὔγουλα λοιπόν, ἀντὶ νὰ ξαναγελάσῃ, δάζει κατὰ κλάματα!.. Ἔτσι οἱ φω-τογράφοι τὴν πῆραν κλαίγοντας. Εἶχαν προσφτάσει ὅμως νὰ τῆς τραβήξουν καὶ δύο ἄλλες πλάκες, ἐνατανανέ, τὴν πρώτην ὅταν ἦταν γελαστή, καὶ τὴ δεύτερη ὅταν ἦταν κατσυφισμένη.

κουταλιά έ ένας, μιὰ ό άλλος, γιατί εί-
χαν ένα μόνο κουτάλι.

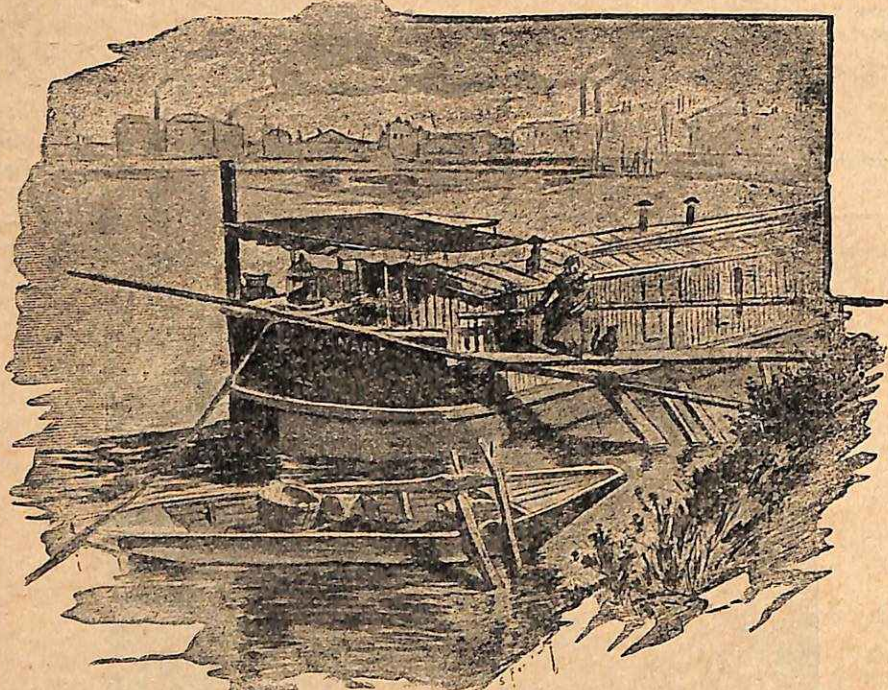
Κι' ή Δίνα, πού έκανε πάντα φασα-
ρίες για να πιη το γάλα της, άνοιγε σή-
μερα γελαστή το στοματάκι της, για να
τήν ταΐζει ό φίλος της.

Είχαν πασαλείψει λιγάκι τα μούτρα
τους, αλλά δεν είχαν σπάσει τίποτα, δεν
είχαν κάνει καμμιά ζημιά, και τα δυό
φαινόταν τόσο ευχαριστημένα, πού ήταν
αδύνατο να θυμώσει κανείς.

Κι' ή κυρά Λουβώ εξακολουθούσε να
γελάει μαζί τους λέγοντας:

— Άς τα, αφού συνεννοούνται τόσο
καλά, δεν υπάρχει λόγος ν' άνακατω-
θούνε.

Ό μπάρμπα-Λουβώ ξαναγύρισε γρή-

«Η κυρά Λουβώ όρθια στη γέφυρα...» (Σελ. 368, στ. α').

γορα-γρήγορα στη δουλειά του, ένθου-
σιασμένος άπ' το δρόμο πούπαιρναν τα
πράγματα.

Συνήθως, όταν έκανε καλή δουλειά,
τήν έπομένη ξεκουραζόταν και βράδυ-
βράδυ πήγαινε με τους φίλους του στην
ταβέρνα κι' έπινε μερικά ποτηράκια.

Άλλ' αυτή τη φορά, ούτε ρεμπέλεμα,
ούτε κρασάκι, ούτε τίποτα.

Άπ' την άλλη μεριά, ό μικρός, σά να
καταλάβαινε ότι παιζόταν ήτύχη του, έβα-
ζε τα δυνατά του να διασκεδάσει τη Δίνα.

Πρώτη φορά, άπ' τόν καιρό πού γεν-
νήθηκε, ή μικρούλα πέρασε μιὰ όλό-
κληρη μέρα χωρίς να κλάψει, να γκρι-
νιάσει και να πέσει.

Ό φίλος της τη διασκεδάζε. Ήταν
πάντα πρόθυμος να καθήση, να τοῦ τρα-
θήσει όσο θέλει τα καλλιά, για να της
σταματήσει τα δάκρυα, κι' αυτή, χωρίς
κανένα δισταγμό, τοῦ τα τραβούσε αλύ-
πητα.

Ή κυρά-Λουβώ τάβλεπε αυτά και
συλλογιζόταν ότι ήταν πολύ χρήσιμη ή
μικρή αυτή νταντά. «Άς τόν κρατήσου-
με ως το τέλος τοῦ ξεφορτώματος και
τότε τόν πάμε στην άστυνομία, έχουμε
καιρό...» Γι' αυτό το βράδυ δεν άνάφερε
τίποτα στον άντρα της για το μικρό, τοῦ-
δωσε να φάει και τόβαλε σάν και χθές
να πλαγιασει.

Θάλεγε κανείς, ότι ό προστατευόμε-
νος τοῦ μπάρμπα-Λουβώ είχε γίνει μέ-
λος της οικογένειας, βλέποντας πώς τόν
χάιδευε ό μπάρμπα-Λουβώ και πώς μοί-
ραζε τα παξιμάδια της μαζί του ή Δίνα.

Τό ξεφόρτωμα βάστηξε τρεις ήμέρες.
Τρεις ήμέρες δουλειάς χωρίς να σηκώ-
ση κανέναν κεφάλι. Τό μεσημέρι της

να πιά, ούτε χάνια, ούτε φαί, ούτε φω-
τιά, αλλά το ξαναγύρισμα στη μαύρη
ζωή πούκανε πρώτα, χωρίς φαί, κρεβά-
τι και χάνια.

Πώς κρεμάστηκε στη φούστα της κυ-
ρά-Λουβώ, όταν, τήν παραμονή της ά-
ναχώρησης, ό κύρ-Θωμάς με τρεμάμε-
νη φωνή ρώτησε.

— Τί λές; θά τό πάμε στην άστυνο-
μία, ναι ή όχι;

Ή κυρά-Λουβώ δεν άποκρίθηκε ά-
μέσως, θάλεγε κανείς ότι έφαχνε να βρη
καμμιά δικαιολογία, για να κρατήσει το
μικρό.

Όσο για τη Δίνα αυτή κυλίστηκε
σά γατί στο πάτωμα, κλαίγοντας με
λυγμούς και λέγοντας ότι θ' άρρώσται-
νε αν τη χώριζαν άπ' το φίλο της.

Ή γυναίκα με το γερό κεφάλι είπε
σε λίγο:

(Άκολουθεϊ)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΙΠΛΙΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗΣ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

— Τί, τί; είπε ή Λεοπάρδαλη τρομε-
ρά ταραγμένη.

— Θά πάρω ένα όμορφοεργασμένο
μαυρο-κάστανο χρώμα, με λίγο μωδ μέ-
σα, και κομμάτι γαλοζόμαυρο. Θά ναι το
καταλληλότερο να κρύβεται κανείς σε
τρύπες και πίσω από δέντρα.

Έτσι άλλαξε το δέρμα του ό Αιθίο-
πας, κι' ή Λεοπάρδαλη ήταν περισσό-
τερο παρά ποτέ ταραγμένη, γιατί δεν
είχε ίδρι ποτέ πριν άνθρωπο ν' αλλάξει
το δέρμα του!

— Έγώ τί να κάνω; είπε, όταν ό Αι-
θίοπας είχε αλλάξει πιά και το τελευ-
ταίο του δαχτυλάκι με το ώραίο του
νέο μαύρο δέρμα.

— Ν' ακολουθήσης τη συμβουλή τοῦ
Μπαδιάν και σύ. Σου είπε να κάνης
στίγματα.

— Μοῦ είπε ν' αλλάξω τόπο, είπε ή
Λεοπάρδαλη. Κι' άλλαξα τόπο όσο γρη-
γορώτερα μπορούσα. Ήρθα μαζί σου,
κι' αυτό μοῦ έκανε μεγάλο καλό.

— Ω! είπε ό Αιθίοπας, ό Μπαδιάν
δεν έννοούσε τόπο στη Νότια Άφρική.
Έννοούσε στίγματα στο δέρμα σου.

— Τί χρειάζεται αυτό; είπε ή Λεο-
πάρδαλη.

— Σκέψου τήν Καμηλοπάρδαλη, εί-
πε ό Αιθίοπας. Ή, αν προτιμάς γραμ-
μές, σκέψου το Ζέβρο. Τα στίγματά
τους κι' οι γραμμές τους τα έκανοποιούν.

— Πφ! είπε ή Λεοπάρδαλη. Δεν θά-
θελα να μοιάσω με το Ζέβρο, ώ, ποτέ!

— Αποφάσισε, είπε ό Αιθίοπας, για-
τί δεν θά μάρεσε να κυνηγήσω χωρίς έ-
σένα, αλλά θά υποχρεωθώ να το κάμω,
αν επιμένης να φαίνεσαι σάν ήλιοστρόπιο
σ' ένα πιασμένο φράχτη.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΒ'.

Στην αρχή, ή ιστορία αυτή τοῦ
Γεώργου ήταν όμοια με τοῦ Πο-
λύβιου. Έτσι κι' αὐτονοῦ τοῦ
μπαλίστρωσαν τη μύτη, τοῦ τήν
έκαναν σάν ψεύτικη, σάν άπο-
κριάτικη, και για πολλές ήμέρες
ό τραυματίας έμεινε στην κάμα-
ρα. Για μεγαλύτερη μάλιστα πε-
ριοποίηση, ό Πολύβιος κράτησε
το φίλο του στον πύργο, στην
κάμαρά του, και τόν έβλεπα, όταν
περνούσα απέξω άπ' τήν άνοιχτή
πόρτα ή σκαρφάλωνα στο παρά-
θυρο, να κάθεται σε μιὰ μεγα-
λόπρεπη πολυθρόνα και... να
κλαίει τη μοῖρα του.

Κάτι μούτρα, πού λέτε, κι' ό
κ, Γεώργος, τόσοσα! Πολύ κα-
τσούφης μασκαράς έγινε κι' αὐ-
τός. Και κάθε ώρα ρωτούσε το
φίλο του:

— Τί θά γίνη ή μύτη μου;
Πώς θά είναι άμα μοῦ βγάλουν
τα καταπλάσματα και τα τσιρό-

τα; Θά είναι μισερή σάν τη δική σου;

— Ά, μπά! τόν παρηγορούσε ό Χασομύτης. Τη δική μου τήν έφαγε ό
τροχός. Τη δική σου τήν τρύπησε μόνο τάνγκιστρι. Θά γιατρευτή, ήσύχασε!

— Έ, λοιπόν! ούτε ή μύτη τοῦ Γεώργου δεν γιατρεύτηκε. Ή μόνη διαφορά
ήταν πώς αν ή μύτη τοῦ κ. Πολύβιου έμεινε μισή, τοῦ φίλου του έγινε διπλή.
Νά, τόση μιὰ μυτιάρα παρουσιάστηκε, όταν τήν ξεμπαλίστρωσαν. Κι' ό γιατρός
είπε πώς άλλη θεραπεία δεν υπήρχε και πώς μ' αυτή τη φουσκωμένη και πα-
ραμορφωμένη μυτιάρα θά μινε το κακόπαιδο σ' όλη του τη ζωή.

Έτσι οι δυό ιστορίες, πού ήταν στην αρχή όμοιες, στο τέλος άλλαξαν
πολύ. Ό Πολύβιος έγινε Χασομύτης κι' ό Γεώργος Διπλομύτης!

— Ά, τί άστείο πού ήταν να τοῦς βλέπει κανέναν και τοῦς δυό, αντικου-
στούς, να κουβεντιάζουν! Ενόμιζες πώς το καμμάτι πού έλειπε άπ' τη μύτη
τοῦ ενός, πήγε και κόλλησε στη μύτη τοῦ άλλου.

— Καλημέρα, Χασομύτη! έλεγε μελαγχολικά ό Γεώργος τοῦ Πολύβιου.

— Καλημέρα, Διπλομύτη! άπαντούσε θλιβερά ό Πολύβιος τοῦ Γεώργου.

— Έ, τί φάρσα θά παίξουμε σήμερα; ρωτούσε ειρωνικά ό πρώτος.

— Τώρα πιά! άπαντούσε ό δεύτερος, έχουμε μεῖς μούτρα και μύτες για
φάρσες;

Κι' αλήθεια, εκείνα πού έξέρετε τάφησαν όλα. Τίποτα δεν έκαναν πιά.
Ούτε τοῦ Τόπ, ούτε μένα, ούτε της Άγγλίδας. Κανενός. Ζωα και άνθρωποι,
στον πύργο και στα περίχωρα, βόηκαμε τήν ήσυχία μας.

Αὐτό ήταν το μεγαλύτερο κατόρθωμα της ζωής μου. Μπόρεσα να δαμάσω
τα δυό εκείνα θεριά και να τα κάμω άρνάκια. Σκληρό βέβαια το μάθημα πού
τοῦς έδωσα. μ' αὐτό τοῦς χρειαζόταν. Άλλοιότικα δεν θά γινόνταν ποτέ καλά

παιδιά. Καί τί είναι προτιμότερο: νάχη κανείς ὁμορφη μύτη, μὰ νάναί κακό παιδί, ζιζάνιο, θεριό; ἢ νάναί καλό παιδί, κι' ἄς ἔχη μισή ἢ διπλή μύτη;

Ὁ φίλος μου Τόπ, πού ἤξερε πῶς ἐγὼ τὰ εἶχα κάνει ὅλα, δέν ἔπαινε νά μέ συγκαίρεται:

— Μπράβο, Χιόννη! μοῦ ἔλεγε. Σέ σένα χωστώμε τή σωτηρία μας. Σοῦ ἀξίζει τὸ Βραβεῖο τῆς Εἰρήνης καί τὸ Βραβεῖο τῆς Ἀρετῆς!

Μὰ καί γενικά, στὸν πύργο, ἀπότου ἡσύχασαν τὰ πρῶην κακόπαιδα, δέν εἶχα παρὰ χάδια καί περιποιήσεις. Καί περνοῦσα κεῖ-μέσα τὴν καλύτερη ζωὴ πού μπορεῖ νά περνᾷ ἕνας γάτος.

(Στὸ ἐρχόμενο τελειώνει)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

(Διήγημα τοῦ "Αντερσεν")

Τὸ βράδυ, μέσα στὰ στενὰ δρομάκια τῆς μεγάλης πολιτείας, τὴν ὥρα πού βασίλευε ὁ ἥλιος καί τὰ σύννεφα ἔμοιαζαν σὰ χρυσὸ φόντο πίσω ἀπὸ τίς μαύρες καπνοδόχους, ἀκουγόταν ἕνας παράξενος ἤχος. σὰ μακρινὸς ἀντίλαλος καμ-

«Πῆγαν νὰ κάμουν περίπατο πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους» (Σελ. 376, στ. γ').

πάνας. Μὰ δὲ βαστοῦσε παρὰ μόνο μιὰ στιγμή, γιατί τὸν ἔπνιγε ὁ θόρυβος ἀπὸ τ' ἀμάξια, τὰ κάρρα καί τοὺς διαβάτες.

Λιγὰκι παραέξω ἀπὸ τὴν πόλη, ἐκεῖ πού τὰ σπῖτια εἶναι ἀραιότερα κι' ἡ κίνηση λιγώτερη, φαινόταν πὺ καλὰ ὁ ὁμορφος οὐρανός, φλογισμένος ἀπὸ τίς στερννὲς ἀντηλίες, κι' ἀκουγόταν καθαρότερα ὁ ἤχος τῆς καμπάνας, πού φαινόταν νὰρχεται ἀπὸ τὸ μακρινὸ κι' ἀπέραντο δάσος. Ἐκεῖ πρόσεχαν ν' ἀκούσουν οἱ ἄνθρωποι κι' αἰσθανόνταν μιὰ γλυκεῖα θρησκευτικὴ κατάνυξη.

Στὰ τελευταῖα, ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον:

— Μὰ εἶναι καμμιά ἐκκλησιὰ μέσα στὸ δάσος; Καί τί γλυκὰ πού χτυπáει! Δέν πᾶμε πὺ κοντὰ νὰ τὴν ἀκούσουμε;

Κι' ἕνα ὥρατο πρῶτ' ἐκίνησαν. Οἱ πλούσιοι μὲ τ' ἀμάξια τους, οἱ φτωχοὶ μὲ τὰ ποδάρια τους. Μὰ ὁ δρόμος φάνηκε σ' ὅλους παρὰ πολὺ μακρύς, κι' ὅταν πιά ἔφτασαν στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους, ἐκπλώθηκαν ὅλοι στὴ χλόη νὰ ξεκουραστοῦν. Ἦνας ζαχαροπλάστης ἀπ' τὴν πολιτεία ἔστησε ἐκεῖ ἕναν πρόχειρο πάγκο, ὅπου χτυποῦσε τρομερὰ ἕνα

κουδούνι γιὰ νὰ προσκαλεῖ πελατεία, κι' ὅλοι ἔφαγαν καί χόρτασαν ἀπὸ τὰ γλυκά του.

Ὅταν βράδυασε, πῆραν τὸ δρόμο νὰ γυρίσουν. Ὅλοι ἦταν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν ἡμέρα πού πέρασαν κι' ἔλεγαν πῶς ἦταν ἀπὸ τίς ὠραιότερες τῆς ζωῆς τους. Τρεῖς σοβαροὶ κύριοι, πὺ ἦταν σοφοὶ μεγάλης ἀξίας, εἶπαν πῶς τριγύρισαν τὸ δάσος ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη καί πῶς ἄκουσαν καθαρὰ τὴν καμπάνα· μόνο πού τοὺς φάνηκε πῶς ὁ ἤχος τῆς ἐρχόταν τώρα ἀπὸ τὴν πόλη. Ὁ ἕνας ἅπ' αὐτοὺς, πού ἦταν καί ποιητής, ἔγραψε ἕνα ποίημα μὲ ὠραῖες ὁμοιοκαταληξίες, ὅπου παρομοίαζε τὸν γλυκὸ ἤχο τῆς καμπάνας μὲ νανούρισμα μητέρας πού κοιμίζει τὸ μικρό της.

Τὸ ποίημα τυπώθηκε καί τὸ δῶκε κι' ὁ βασιλιάς. Ἡ Μεγαλειότης του ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία κι' εἶπε ὅτι ὅποιος κατόρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ ἀπὸ πού ἐρχόταν αὐτὸς ὁ ἤχος, θάπερνε τὸν τίτλο τοῦ βασιλικοῦ καμπανοκρούτη (ἔστω κι' ἂν ὁ ἤχος δέν ἔδινε ἀπὸ καμπάνα) καί μεγάλο ἰσόβιο μισθό.

Πολλοὶ ὀρέχτηκαν αὐτὲς τίς ἀμοιβές καί βάλθηκαν νὰ ψάχνουν μέσα στὸ ἄγριο δάσος. Ὅμως ἕνας μοναχὰ βρῆκε κάποιον τρόπο νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο. Δέν προχώρησε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μὰ, καθὼς ἔλεγε, εἶχε διακρίνει πάντα στὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου δέντρου μιὰ κουκουδάγια, πού κάθε τόσο χτυποῦσε τὴ μύτη τῆς πάνω στὸ δέντρο, γιὰ ν' ἀρπάζει ἀράχνες κι' ἄλλα ἔντομα. Αὐτὸ λοιπὸν προέβλεπε τὸν ἤχο, ἢ ἴσως ἡ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἀν-

τηχοῦσε μέσα στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου καί παραμορφωνόταν.

Ὅλοι παίεσαν τὴν ἐξυπνάδα καί τὴν παρατηρητικότητά του κι' ὁ βασιλιάς τὸν διόρισε βασιλικὸ καμπανοκρούτη καί τοῦδωσε καί τὸ μισθό. Ἀπὸ τότε, ὁ σοφὸς αὐτὸς ἔδινε κάθε τόσο κι' ἀπὸ ἕνα βιβλίο τυπωμένο σὲ ὠραῖο χαρτί, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ἐπιστημονικὰ τὴν παραγωγὴ τοῦ περιέργου φαινομένου, σύμφωνα μὲ τὴ δική του ἐξηγήση. Καί κανένας πιά δέν εἶχε ἀντίρρηση.

Ἦρθε μιὰ μέρα πού τὰ παιδιά ἔπεναν τὴν πρώτη κοινωνία, κι' ὁ παπὰς ἔδινε ἕνα θαυμάσιο λόγο, πού τὰ παιδιά τὰ συγκίνησε βαθιά. Ἐνοιωθὰν πιά ὅτι ἄφιναν τὴν παιδικὴ ἡλικία κι' ὅτι ἔπρεπε ν' ἀρχίσουν νὰ σκέπτονται τὰ σοβαρὰ χρέη τῆς ζωῆς. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος κι' ὅλα μαζί πῆγαν νὰ κάμουν περίπατο πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

Ὁ ἤχος τῆς καμπάνας ἀντηχεῖ τώρα πὺ δυνατὰ, πὺ μελωδικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Μὰ γοητεία τραβᾷ τὰ παιδιά πρὸς τὸ δάσος κι' ἀποφασίζουν νὰ πλησιάσουν ὅσο μποροῦν.

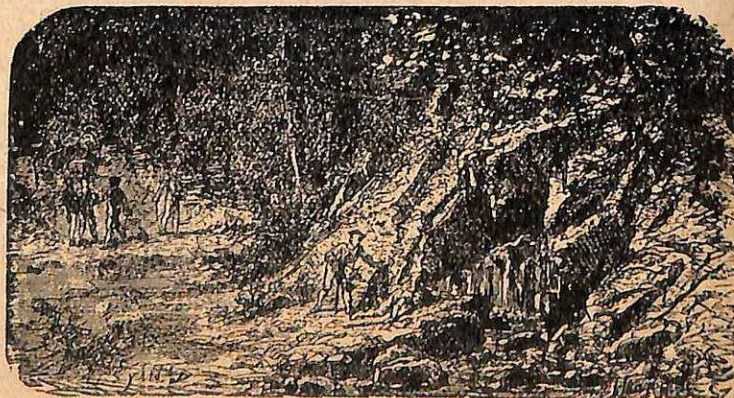
— Σίγουρα, αὐτὸ δέν εἶναι κουκουδάγια! εἶπαν.

Ὡστόσο, τρία ἀπ' αὐτὰ γύρισαν πίσω. Πρῶτα πρῶτα μιὰ δεσποινίδουλα πού περιμένε στὸ σπῖτι τῆς τῆς μοδίστας νὰ κἀνὴ πρόβχα στὸ καινούργιο της φόρεμα, πού θὰ φοροῦσε στὴν πρώτη ἐμφάνισή της στὸν κόσμο, στὸ μεθαιριανὸ χορό.

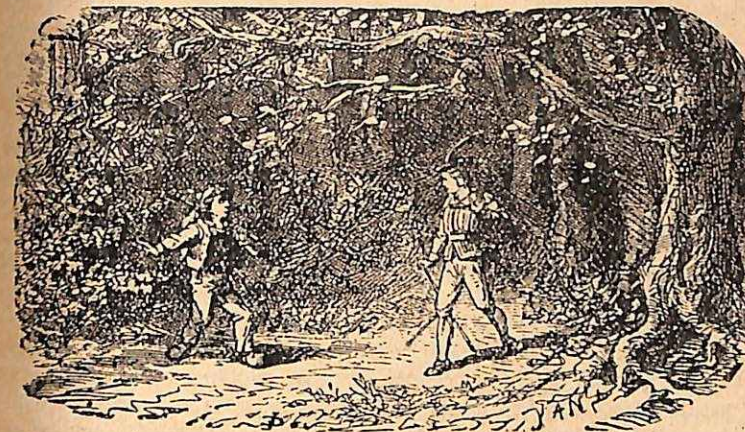
— Ἀδύνατο, εἶπε, νὰ παραμελήσω τόσο σπουδαία ὑπόθεση.

Ἦστερα, ἕνα φτωχὸ ἀγόρι πού εἶχε δανειστεῖ τὰ ρούχα καί τὰ παπούτσια πού φοροῦσε ἀπὸ τὸ γιὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του, κι' ἔπρεπε νὰ τὰ γυρίσῃ πίσω τ' ἀπόγεμα καί πάντως νὰ μὴν τὰ λερῶσιν στὰ χῶματα καί στὰ χόρτα τοῦ δάσους.

Ὁ τρίτος πού γύρισε, ἦταν ἕνα ἀγόρι, πού δήλωσε ὅτι δέν συνήθιζε νὰ πηγαίνει μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη χωρὶς τοὺς γονεῖς του. Οἱ ἄλλοι χαμογέλασαν κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε ὅτι δέν εἶναι διόλου καθῶς πρέπει νὰ περιγελοῦν. Τότε ἐκεῖνοι ἔσκασαν στὰ γέλια, αὐτὸς ὅμως δέν ἄλλαξε ἀπόφαση, μάλιστα ἦταν πολὺ

«Στὴ μέση, μιὰ δροσερὴ κι' ἀφθονή πηγὴ...» (Σελ. 377, στ. α').

«Μὲ αὐτὰ τὰ ρούχα δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀκολουθῶ γρήγορα, εἶπε τὸ φτωχὸ παιδί...»

περήφανος γιὰ τὴ φρόνιμη στάση του.

Προχώρησαν λοιπὸν οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο μὲ τίς φιλίες. Ὁ ἥλιος τρυποῦσε μὲ χρυσὲς ἀχτίνες τὰ φυλλώματα. Τὰ πουλιὰ τραγουδοῦσαν χαρούμενα κι' ὅλη ἡ παρέα, τραγουδοῦσε κι' αὐτὴ, πιασμένη χέρι χέρι ἀδελφικά, πλούσιοι καί φτωχοί, ἐργατικοὶ κι' εὐπατρίδες. Ἦταν πολὺ νέοι ἀκόμα καί δέν πρόσεχαν τὴ διάκριση στῆς τάξεις. Ἄλλωστε, αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὅλοι δέν ἦταν ἴσοι μπροστὰ στὸ Θεό;

Σὲ λίγο ὅμως, δυὸ ἀπὸ τοὺς πὺ μικροὺς, εἶπαν πῶς κουράστηκαν καί γύρισαν πίσω. Ἦστερα τρεῖς κοπέλλες ἔτρεξαν σ' ἕνα χωράφι μὲ παπαρούνες, ἄρχισαν νὰ φτιάνουν μπουκέτα καί ἔχασαν πιά τὴν καμπάνα.

Ὅταν ἔφτασαν στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖ πού ἄρχιζαν μεγάλες ἱτιές, ξαπλώθηκαν στὴ χλόη κουρασμένοι.

— Τί ὁμορφα πού εἶν' ἐδῶ! ἔλεγαν οἱ περισσότεροι. Ἄς κάτσουμε νὰ ξεκουραστοῦμε. Δὲ βαριέστε! Τὸ πὺ πιθανὸ εἶναι ὅτι καμπάνα δέν ὑπάρχει κι' ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶναι παραμύθια καί φαντασίες.

Μὰ νά, τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησε ἡ καμπάνα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ δάσους, τόσο καθαρή, τόσο ἐπιβλητικὴ καί μεγαλόπρεπη, ὥστε ὅλοι τᾶχσαν. Καί πάλι ὅμως, μόνο πέντε, ὅλοι ἀγόρια, ἀποφάσισαν νὰ κάμουν τὴν ἐξερεύνηση καί νὰ μποῦνε στὸ δάσος.

Κι' ἀληθινὰ, ἦταν δύσκολο νὰ μποῦνε. Τὰ δέντρα ἦταν πολὺ πυκνά, οἱ θάμνοι ἔφραζαν τὰ περάσματα, μυτερὰ χαλίκια ἔσχιζαν τὰ πόδια, κι' ἐδῶ καί κεῖ ξεφύτρωναν βράχοι μεγάλοι καί μικροὶ βάλτοι.

Προχωροῦσαν μὲ κόπο, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ θαυμάσια συναυλία ἀπὸ μιὰ φωλιά κορυδαλλῶν. Βάδισαν πρὸς τὸν ἤχο κι' ἔφτασαν σ' ἕνα πλάτωμα, στρωμένο μὲ βρύα καί χλόη, μὲ λουλούδια κάθε λογῆς. Στὴ μέση, μιὰ δροσερὴ κι' ἀφθονή πηγὴ πηδοῦσε ἀπὸ ἕνα βράχο. Ὁ ψιθυρὸς τῆς ἔκανε ἕνα ρυθμικὸ: γλούκ! γλούκ! γλούκ!

γλούκ! γλούκ!

— Μὴν εἶναι αὐτὴ ἡ περίφημη καμπάνα; εἶπε τότε ἕνα παιδί, ἀκουμπώντας τ' αὐτὴ τοῦ στη γῆ γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Κι' ἐν' ἄλλο παιδί ἔμεινε μαζί του, γιὰ νὰ πάρῃ κι' αὐτὸ μέρος ἀπὸ τὴν ἀντίρρηση.

Νὰ το λοιπὸν τὸ μυστήριό! φώναξε τὸ ἕνα παιδί, καί τᾶλλο συμφώνησε χωρὶς καμμιά ἀντίρρηση:

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Ἄν θέλετε νὰ βρῆτε τὴν ἡμερομηνία, τὸ μῆνα καί τὸ χρόνο τῆς γεννήσεως ἑνὸς προσώπου — πού, ἐννοεῖται, δέν θέλει νὰ κρύψῃ... τὰ χρόνια του — πῆτε του νὰ κἀνὴ τίς ἀκόλουθες πράξεις, κρυφὰ ἀπὸ ὅς:

1ον. Νὰ διπλασιάσῃ τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς του, νὰ προσθέσῃ 11 καί νὰ πολλαπλασιάσῃ μὲ τὸ 50.

2ον. Νὰ προσθέσῃ στὸ ἐξαγόμενον τὸν ἀριθμὸ τοῦ μηνὸς (1 δ' Ἰανουάριος, 2 δ' Φεβρουάριος κ.ο.κ.), νὰ διπλασιάσῃ, νὰ προσθέσῃ 11 (ἢ 13, ἂν γεννήθηκε πρὸ τοῦ 1900) καί νὰ πολλαπλασιάσῃ πάλι μὲ τὸ 50.

3ον. Ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα ν' ἀφαιρέσῃ τὰ χρόνια του καί νὰ προσθέσῃ 36 γιὰ τὸ ἔτος 1931 (καί γενικὰ ἕνα ἀριθμὸ, πού ἀποτελεῖται ἀπ' τὰ δυὸ τελευταῖα ψηφία τοῦ ἔτους, αὐξημένο κατὰ 5).

Ἄμα τελειώσῃ αὐτὲς τίς πράξεις, τοῦ λένε νὰ σᾶς πῇ τὸ ἐξαγόμενον. Ἀρκεῖ τότε σεις ν' ἀφαιρέσετε ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ 55555 (πού συγκρατεῖτε εὐκόλα, γιατί εἶναι πέντε 5) καί θάχετε τὰ στοιχεῖα πού ζητάτε. Ὅταν χωρίσετε αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπο σὲ διψήφια τμήματα, ἀρχίζοντας ἀπ' τὰ δεξιά, τὸ πρῶτο τμήμα στ' ἀριστερὰ θὰ εἶναι ἡ ἡμερομηνία, τὸ δεύτερο ὁ μῆνας καί τὸ τελευταῖο ὁ

χρόνος τῆς γεννήσεως, πού παριστάνεται μόνο ἀπ' τὰ δύο τελευταῖα ψηφία του.

Ὅλες αὐτὲς τίς πράξεις μποροῦμε νὰ τίς παραστήσουμε μὲ τὴν ἐξίσωση: $\{[(2\eta+11)50+\mu]2+13\}50-\epsilon+36=10000\eta+100\mu+131-\epsilon+55555$ ὅπου η =ἡμερομηνία, μ =μῆνας καί ϵ =ἔτη, σημερινή, ἡλικία.

Στὸ δεύτερο μέρος ἔχετε τὸν ἀριθμὸ πού θὰ σᾶς δώσῃ τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' αὐξημένο κατὰ 55555· γι' αὐτὸ ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα πού θὰ σᾶς δοθῇ, ἀφαιρεῖτε αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ. Ἐξ ἄλλου βλέπετε ὅτι ἡ ἡμερομηνία ἡ εἶναι πολλαπλασιασμένη ἐπὶ 10000, ἄρα βρίσκεται στὸ ἀριστερὸ τμήμα τοῦ υπολοίπου, ὁ μῆνας ἐπὶ 100 καί βρίσκεται στὸ μεσαῖο, κι' ὁ χρόνος παριστάνεται ἀπ' τὴ διαφορά 131— ϵ , πού μποροῦσε νὰ γραφῇ καί 1931— α —1800, καί εἶναι τὸ τελευταῖο τμήμα (ἂν ὅμως ἀντὶ νὰ προσθέσουμε 13, 6η πράξι, προσθέταμε 11, τότε θὰ γράφαμε 31— α).

Ἰδοὺ κι' ἕνα παράδειγμα: Ἐνα πρόσωπο πού γεννήθηκε στῆς 14 Δεκεμβρίου καί σήμερα θὰ εἶναι 62 χρόνων θὰ κἀνὴ τὸν ἐπόμενο υπολογισμό:

ἡμερομηνία	14
× 2	28
+11	39
× 50	1950
+12 (ἀριθμὸς μηνὸς)	1962
× 2	3924
+13 (γέννησις πρὸ τοῦ 1900)	3937
× 50	196850
— 62 (ἡλικία)	196788
+ 36	196824

Ἀπὸ σεις ἀφαιρέσετε τὸν 55555, θὰ βρῆτε: 196824 — 55555 = 14.12.69. Ἡ ἡμερομηνία δηλ. τῆς γεννήσεως εἶναι ἡ 14 Δεκεμβρίου 1869, ὅπως καί ὑποθέσαμε.

Σημ. — Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφαρμόζεται μόνο ὡς ἡλικία 99 ἐτῶν (δηλ. διψήφιο ἀριθμὸ).

ΚΑΠΟΙΟΣ

Η ΚΑΡΑΙΑ ΤΟΥ ΣΕΛΛΕΪ

Σὰν πυροτέχνημα στὴ φλογόφορα τὸ πῶμα φέρεται, μακάβρια πύρα, ὅτι σεβάστηκε ἡ κοῦα ἀλμύρα, ἡ γλώσσα ἡ πύρινη τὸ γλῶφει τώρα...

Μαζί του ἔσπασε κι' ἡ θεία τοῦ λύρα, ὅπου τοῦ χάρισε τὴ διαφροφόρα δόξα. Κι' οἱ φίλοι του τὴ φοιτητὴ ὥρα, κατάρτες στέλνουν στὴ σκληρὴ Μοῖρα.

Κι' ἐνῶ οἱ φλόγινες ὡς τὸ μεδούλι γλῶσσες ἐφτάσαν, μ' ἄγρια τρομεροῦλα, βολτάρει γύρω του, θαλασσοπούλι

Σὰν νᾶν' ἡ ἴδια του — Θε μου — ψυχούλα... Οἱ σάρκες στάχτωσαν... πέφτουνε κάτω... θάμα!... Μένει ἀκαφτὴ μόνον ἡ καρδιά του!

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Σημ. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Σέλλεϋ (Shelley) ὁ μέγας Ἄγγλος ποιητής, ὁ φίλος τοῦ Μπάϋρην, φιλέλληνας σὺν κι' αὐτὸν, πνίγηκε νεώτατος καί τὸ πῶμα του κἀνει.

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. DE KERANY

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Γιατί δεν προορίζεται να ζήσει με τους πλούσιους, αν και το θέλει, και γιατί, όταν τ' αγορά μου είν' εκεί, έχει άρκετ' δουλειές στο σπίτι.

— Νόμιζα πως τ' αγορά σας, αυτή τη στιγμή, βρίσκονται στη θάλασσα.

— Μήπως εγώ είπα το αντίθετο; ρώτησε η γριά με τραχύτητα.

— Η Σολάνζ άρχισε να γελά: «Οι θυμοί της Γκώτ τη διασκεδάζαν. Η μίς Βαρβάρα, απεναντίας, φαινόταν σκεπτική».

— Λέει ο πατέρας σας; ρώτησε τη μικρή που τους είχε ανοίξει την πόρτα, μια ξανθούλα όχτω χρονών που αποτελούσε, μαζί με τη μεγαλύτερη αδελφή της και τα μικρότερα αδέρφια της, το ακροατήριο της Γκώτ.

— Είναι στο φάρο, αποκρίθηκε εκείνη.

— Άλλοιώς, δε θα μουν έδω, είπε η Γκώτ μ' έναν τόνο ειρωνικό. «Ο Μουριέ δε μ' αγαπά σχεδόν καθόλου και δε με δέχεται στο σπίτι του με καλό. Μ' έπιασε στο δρόμο ή βροχή και ήρθα να ζητήσω καταφύγιο κοντά σ' αυτά τα παλληκαρόπουλα. Και για να περάσω ή ώρα, τους διηγούμαι ώραιες ιστορίες που τρομάζουν. Έτσι χρησιμοποιώ καλύτερα τη βραδυά μου παρά αν τους μιλούσα για πεθαμένους!»

— Τό καλύτερο θάταν να προσευχόσαστε γι' αυτούς, παρατήρησε ξερα ή 'Ιρλανδή.

— Ήταν φανερό πως ή γριά άμαρτωλή της προξενούσε αποστροφή και φάνηκε πολύ δυσαρεστημένη όταν ή Σολάνζ, με τη συνηθισμένη της απαιτητικότητα, φώναξε:

— Μιά ιστορία!... Μιά ιστορία!...

— Θα σάς διηγηθώ μια πολύ όμορφη, αν ή κυρία γκουβερνάντα σας το επιτρέπει, αποκρίθηκε ή Γκώτ μ' ένα ύφος πολύ ταπεινό.

— Ναί, ναί, το επιτρέπει, αποκρίθηκε ή χαϊδεμένη κόρη. «Εμπρός, Γκώτ, άρχιστε γρήγορα!»

Εθεαρρεμένα από τη Σολάνζ, τα παιδιά του φύλακα περικύκλωσαν πάλι τη γριά.

Τίποτε δεν είναι πιο μεταδοτικό από την άνυπακοή. Η 'Ιουλιανή, ή Φραγκίσκα κι ή Πέτρος — γιατί ή μπεμπές δε λογαριαζόταν ακόμα — ήταν αποφασισμένα, αν ή πατέρας τους τα μάλωνα, να επικαλεστούν για υπεράσπισή τους το παράδειγμα της μικρής κυρας του πύργου.

Και θαχουν γερό μάλωμα, δίχως άλ-

λο, γιατί ή γριά δεν έλεγε ψέματα βεβαιώνοντας πως ή τίμιος Μουριέ δεν την άγαπούσε. Ούτε ήταν ή μόνος, σ' εκείνο το παράλιο μέρος, που έκλεινε την πόρτα του σπιτιού του στην Γκώτ Κλέντερ.

B'.

Η Γκώτ Κλέντερ δεν είχε καλό όνομα στη χώρα. Είχε τρία μεγάλα παιδιά, με αρκετά κακή ανατροφή, που ήταν φαράδες και είχαν μια ωραία βάρκα, ικανή να βαστάξει στην πιο μεγάλη θαλασσοταραχή.

Έδω και πολλά χρόνια, στην οικογένειά τους προστέθηκε μια μικρή κόρη

— Τοῦτο ἐδῶ! ἀποκρίθηκε ἡ Σολάνζ γελώντας. (Σελ. 363, στ. α'.)

τριών — τεσσάρων χρόνων, που τα αγορά της Γκώτ τη βρήκαν — έτσι τουλάχιστο βεβαίωσαν — κρεμασμένη από τα ρούχα της σ' ένα συντρίμμι ναυαγμένου καραβιού και χωρίς νάχη πάνω της κανένα σημάδι για την ταυτότητά της.

Η ιστορία αυτή φάνηκε πλαστή και πολλοί δε θέλησαν να την πιστέψουν: μά οι κακές γλώσσες σώπασαν, στην αρχή γιατί φοβόνταν την εκδίκηση των Κλέντερ, κι έπειτα γιατί εκείνη την εποχή ζούσε ακόμα ή χαριτωμένη Μόνα, ή μοναχοκόρη της Γκώτ.

Η Μόνα ήταν καλή και γλυκειά. Περιποιόταν τους αρρώστους με γιατρικά από βοτάνια, που ήξερε να ετοιμάζει ή θειά Γκώτ με μαστοριά, σαν αληθινή μάγισσα που ήταν. Μπορούσε νάναι και θρήσκα, αν της το επέτρεπε ή μάνα της, αλλά ή Γκώτ την κρατούσε μακριά από την εκκλησία.

Προσκολλήθηκε μονομιᾶς στη μικρή

και της έδωσε το όνομα Θυμιούλα, από το χορτάρι που φύτρωνε άφθονο σε κείνα τα μέρη, — μα ή κόρη έγινε περισσότερο γνωστή με το παράνομα της Μικρής Άγνωστης.

Για να ικανοποιήσει την κοινή γνώμη, ή Γκώτ την είχε βαπτίσει κανονικά και δεν τολμούσε να της απαγορέψει τη συναναστροφή του γέρου παπα. Έκείνος δοκίμαζε μεγάλη στοργή γι' αυτή τη μικρή άμνάδα που ζούσε μέσα σ' ένα τόσο παράξενο κοπάδι και πού, χάρη στην ανατροφή που της είχε δώσει ή Μόνα, εξακολουθούσε να μένη καλή και σοδαρή.

Η μίς Βαρβάρα ενδιαφερόταν κι' αυτή πολύ για τη Μικρή Άγνωστη κι' επιθυμούσε πάρα πολύ να την αποτραβήξει από το ακατάλληλο εκείνο περιβάλλον: αλλά αυτό ήταν δύσκολο, γιατί τίποτε, στο έξω-τεωικό φέροίμο των Κλέντερ, δε δικαιολογούσε μια πράξη αθαίρετη.

Η Μόνα σκοτώθηκε λίγους μήνες αργότερα, πέφτοντας από έναν ψηλό βράχο του γαλιού. Εκείνοι που τη βρήκαν να κοιτάει πάνω στην άμμουδιά, παρατήρησαν πως προσπαθούσε να μιλήσει: μα τα χείλη της δε μπορούσαν να βγάλουν πιά ούτε τον παραμικρό ήχο, και ξεψύχησε χωρίς να κατορθώσει να φανερώσει το μυστικό που την τυραννούσε.

Η Σολάνζ ζήλευε τη Θυμιούλα και προτιμούσε απ' αυτή την Γκώτ, γιατί εκείνη ήξερε να κολακεύει τη ματαιοδοξία της μ' επιτηδείες φιλοφρονήσεις. Για τοῦτο, κείνο το βράδυ, χωρίς να φανεί

πως επρόσθετε τα σημεία της αποδοκιμασίας που της έδειχνε ή μίς Βαρβάρα, τοποθετήθηκε στο πλάι της, απαιτώντας να διηγηθῇ την ιστορία που υποσχέθηκε.

— Πρώτα-πρώτα πως λέγεται; ρώτησε τη γριά. Είναι ή «Πέτρα που μιλάει» ή ή «Μύλος του Διαβόλου»;

— Όχι, τις ξέρετε αυτές. Θα σάς διηγηθώ την περιπέτεια του Ρονάν του σφουγγαρά με το «καροτσάκι του θανάτου».

— Θα φοβηθούμε;

— Αυτό εξαρτάται από σάς. Πάντως είναι ένα καλό μάθημα για τις περιέργες. Μπορεί να φέρη ωφέλεια σε κάποια δεσποινίδα που ξέρω και που τη νύχτα πᾶει να φαρέψει φαντάσματα στις άκρο-γιαλιές.

Η Σολάνζ έμόρφασε, μα τέντωσε τ' αυτιά της πιο πολύ.

Η Γκώτ άρχισε:

— Μια φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας

φτωχός σφουγγαράς που δεν κέρδιζε μέσα σ' ένα χρόνο όσα τσέπωνε κάθε μήνα για μισθό του ή Φαζιόλ, ή τελωνοφύλακας, μα που ήταν τόσο εύθυμος και τόσο ευχαριστημένος απ' την τύχη του, που έλοι τον έλεγαν ή χαρούμενος Ρονάν. Μονάχα ένα ελάττωμα είχε: να χώνει την ούρα του εκεί όπου δεν είχε καμιά δουλειά.

Όστερ' από καιρό, ζήτησε σε γάμο τη Μαίτκ, την πιο όμορφη κοπέλλα του τόπου. Εκείνη δεν άρνήθηκε, παρά μόνο του είπε:

— Δώσε μου το λόγο σου πως σε τρεις νύχτες στη σειρά δε θα κοιτάξης ούτε από την πόρτα ούτε από το παράθυρο, όποιοδήποτε θόρυβο κι' αν ακούσης απέξω.

Γιατί ή όμορφη Μαίτκ, που ή μητέρα της ήταν μάγισσα, ήξερε πως εκείνη τη βδομάδα θάρχόταν το «καροτσάκι του θανάτου» και θα τριγυρνούσε στην καλύβα του σφουγγαρά.

Ο Ρονάν υποσχέθηκε σ' τι του ζήτησαν και κράτησε το λόγο του μονάχα τις δυο πρώτες νύχτες: αλλά την τρίτη άκουσε έναν τέτοιο θόρυβο από τροχούς, μαζί με το καμουτσίκι που έσκαζε και τους άξονες που έτριζαν, ώστε σκέφθηκε πως θάταν, το λιγώτερο, το άμαξι του βασιλιά που έκανε τον περίπατό του στην άκρογιαλιά.

Επειδή θυμήθηκε πως είχε υποσχεθεί να μην ανοίξη ούτε παράθυρο ούτε πόρτα, αποφάσισε, για να ικανοποιήσει την περιέργειά του, να άνεβῇ από το σωλήνα της καμινάδας, πράγμα που του ήταν εύκολο γιατί ήταν αδύνατος σ' αρέγκα. Σκαρφάλωσε λοιπόν με τη βοήθεια των ποδιών και των χειρών, μα όταν έφτασε την κορφή, έμεινε κοκκαλωμένος από τον τρόπο, γιατί ή κακόμοι-

ρος είδε το «καροτσάκι του θανάτου»...

Θέλησε να ξανακατεβῇ, μα ήταν πολύ άργα πιά. Όσοι βλέπουν το καροτσάκι του θανάτου δεν έχουν καμιά δουλειά σ' αυτόν τον κόσμο... Τσάφ! τσάφ! Το καμουτσίκι σφύριξε απειλητικά γύρω απ' το λαιμό του, κι' από κείνη την ήμέρα κανένας δεν άκουσε να γίνεται λόγος για το Ρονάν, το χαρούμενο σφουγγαρά.

Τα παιδιά έτρεμαν ή Σολάνζ είχε γίνει κατάχλωμη.

— Αυτή ή ιστορία είναι αληθινή; ρώτησε.

— Πολύ αληθινή, κι' αν δίνετε πίστη στα λόγια μου, να πάρετε τα πόδια σας στην πλάτη, αν τύχει ν' ακούσετε ποτέ το κύλημα των τροχών του φοβερού αυτού άμαξιού.

Η μίς Βαρβάρα σήκωσε τους ώμους της:

— Δεν κάνετε καλά, είπε, να τρομάζετε αυτούς τους φοβητσιάρηδες. Τέτοιες δυσειδαιμονίες υπάρχουν παντού. Στην 'Ιρλανδία λένε πως βλέπουν μια νεκροφόρα στολισμένη με λoφία που την οδηγεί ένας άνθρωπος χωρίς κεφάλι.

— Κι' αυτό σάς κάνει να γελάτε;

— Ναί, γελώ, γιατί αυτοί που καυχιούνται πως απάντησαν μια τέτοια νεκρική άμαξα, δεν έχουν, μα την αλήθεια, περισσότερο μυαλό από τον οδηγό της.

— Πολύ ώραία! άκούστηκε μια χαρούμενη φωνή.

Όλων τα μάτια γύρισαν προς την πόρτα, όπου έμπαινε εκείνη τη στιγμή αυτός που ή Γκώτ είχε όνομάσει πιο πριν τελωνοφύλακα Φαζιόλ.

Ήταν ένας άντρας καμιά σαρανταριά χρονών, με τ' άβολο παρουσιαστικό ενός παλιού θαλασσινού.

Μόλις άναγνώρισε τη μίς Βαρβάρα, που την είχε περάσει, έ- ξαιτίας του μεγάλου σαλιού

της, για καμιά γυναίκα της γειτονιάς, πρόσθεσε εύθυμα:

— Να με συμπαθάτε, δεσποινίς. Δεν ήξερα με ποιόν είχα να κάμω, μα πιστεύω πως κι' αν τῶς έρα, πάλι δε θα βαστούσα

τη γλώσσα μου, τόσο πολύ ευχαριστήθηκα βλέποντάς σας να βάζετε στη θέση της αυτή την κακόγρια.

Και γυρίζοντας προς τη Γκώτ, πρόσθεσε με τραχύτητα:

— Άκου δῶ, βάδω, δε ντρέπεσαι στην ηλικία σου να σηκώνης το μυαλό αυτών των παιδιών με τις ιστορίες του άλλου κόσμου που τους διηγείσαι; Έγώ που με βλέπετε, φίλοι μου, πέρασα τριάντα χρόνια της ζωής μας γυρίζοντας από γαλά σε γαλά, κι' όμως ποτέ δεν άντάμωσα το διάβολο και το άμαξι του, παρά μόνο μέσα στη μπουκάλα μου...

Η γριά Γκώτ.

Τα παιδιά άρχισαν να γελουν, μα ή Γκώτ σηκώθηκε όρθη με ύφος ανθρώπου που προσβλήθηκε.

— Φυλάξου, Φαζιόλ, του είπε, μη σου βγούν ξυνά αυτά τα λόγια.

— Ω! αν είχα να φοβηθώ μονάχα αυτό, θα μουν σιγουρεμένος, αποκρίθηκε ή τελωνοφύλακας. Είμαι βέβαιος πως αν αυτά τα λόγια μουδγαιναν ξινά, όπως λές, δε θα μουδκαναν περισσότερο κακό απ' αυτή τη διαβολοβροχή. Άλήθεια, είμαι μουσκεμένος ως το κόκκαλο και θάπναι μ' ευχαρίστηση ένα ποτήρι κρασί, αν ή 'Ιουλιανή ήθελε να με κεράσει.

Η 'Ιουλιανή, ή μεγαλύτερη αδελφή, έτρεξε στο μπουφέ λέγοντας για δικαιο- λογία πως δεν είχε προβλέψει την επιθυμία του μουσαφίρη της. Η Γκώτ σηκώθηκε και τράβηξε για την πόρτα.

— Τι, δε θα τσουγκρίσης μαζί μου; ρώτησε ή τελωνοφύλακας.

— Όχι, αποκρίθηκε αυτή, φεύγω. Η Θυμιούλα θ' άνησυχήσει αν άργήσω να γυρίσω. Μήπως περάσατε κοντά από την καλύβα μου, Φαζιόλ;

— Έγώ; αποκρίθηκε εκείνος με κάποια άπορία, τί νάκανα εκεί;

— Στ' άσπεία το είπα. Έέρω καλά πως το φτωχικό της Γκώτ δεν άξίζει να τιμηθῇ με την επίσκεψη ενός ανθρώπου της αξίας σας. Χωρίς παρεξήγηση, κύριε κρατικέ υπάλληλε! Καληνύχτα, κοπέλλες μου!

Και κουνώντας το βαρύ πανωφόρι της απ' όπου πέφτανε σταλαματιές, ή Γκώτ γύρισε και κοίταξε με το σκοτεινό βλέμμα της όλους όσους βρίσκονταν εκεί.

Τα παιδιά ρίγισαν λιγάκι και ή Σολάνζ σκέφτηκε πως ποτέ αυτή ή γριά δεν της είχε φανεί τόσο επιβλητική.

«Τα παιδιά του φύλακα περικύκλωσαν πάλι τη γριά...» (Σελ. 378, στ. β'.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μπέλλα Κούκλα** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τῶν ψευδωνύμων σου· χαίρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· ἐλπίζω τώρα νὰ μὲ γράφῃς συχνά·) **Μ. Χ.** (ἔχι·) **Βάτραχον Νο 4** (ὥρατα! ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς νὰ μὲ γράφῃς κάπου-κάπου τὶς ἐντυπώσεις σου·) **Δόεγκριν** (συγχαρητήρια!) **Χλωμὸ Φεγγάρι** (συμβαίνουν κι' αὐτά... τί εἶναι φουτουρισμός εἶπα σὲ προηγ. φυλλάδιο·) **Τυφλὸν Καλιτέχην** (μετὰ χαρᾶς!) **Δευκὴν Καμέλιαν** (χαίρω πολὺ πού γινώσκεις τὴν καλὴ μας **Γαρδένια**·) **Δευκὴν Παρθένον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· χαίρετισμούς σὲ νόμο μου φίλο·) **Νέαν Ἑλλάδα** (συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀνάρρωση τῆς μαμμᾶς· φαντάζομαι τὴν ἀγωνία σας· ἀσπάζομαι τὰ δέλφια·) **Βασιλέα τῆς Ἐρήμου** (φύλλα ἔστειλα· τὸ ψευδώνυμο **Μ. Τ.** τὸ ἔχει ἄλλη φίλη μου, ὥστε γιὰ τὴν Ἀνθούλα περιμένω ἄλλο·) **Νικηφόρον Οὐρανὸν** (σὲ συγχαίρω πού ἔγραψες καλὰ στοὺς διαγωνισμούς· ἔλαβα τὴ συλλογὴ σου, ἀλλὰ δὲν τὴ διάβασα ἀκόμα ὅλη·) **Κινεζούλαν** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) **Δαχτάραν τῆς Δευτεριάς** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ· ἔθυμα τοῦ Φθόγου· ἔστειλα·) **Θεοδώραν Σ.** **Παπαδάτου** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα·) **Πληρωμένο Πουλί** (θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τοὺς ἀρραδῶνες τῆς ἀδελφῆς σου·) **Π. Μ.** (μόνο μὲ τὴ δημοσίευση σχετικῆς Ἀγγελίας μπορεῖ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος σου·) **Βεδουῖνον** (συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα καὶ περιμένω·) **Δέαν 1.** **Ἰωαννίδου** (ἔστειλα·) **Χρυσούλαν** **Ἀντωνιάδου** (ἔστειλα) **Τρομερόν, Βασιλίσσαν τῆς Νύκτας, Ἐπιδόπλεχτην Πορφύραν, Ὑπερφυσικὸν Μπεμπέν** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 'Ιουλίου, στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 255ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δευτέραι μέχρι τῆς 11 Σεπτεμβρίου.

454. Δεξιόχειρος

Ἀπ' τὴν ἴδια ἀντωνυμία Δύο πτώσεις στὴ γραμμὴ Σχηματίζουν μ' εὐκολία Ζῶο χρήσιμο πολὺ.

Χρυσοθήρας

455. Συλλαβόγριφος

Μὲ τὸ πρῶτο μου φωτᾶς, Μὲ τὸ ἄλλο ἀπαγορεύεις, Κι' ἂν τὰ δυὸ αὐτὰ βαστᾶς, Τίποτ' ἄλλο μὴ γυρεύεις!

Σικωνία Δύρα

456. Μεταγραμματισμός

Δὲν χρειάζονται πολλὰ, Βγάλε Νι καὶ βάλε Δά Κι' ἀπὸ κράτος πού ἦταν πρῶτα Τῆς Ἀμερικῆς

Σύγχρονός μας θὰ προβάλλῃ

Ἑλλην ποιητῆς.

Γκαργκὴλ

457. Τονόγριφος

Λοιπὸν ἔτσι, δὲν σάφει Τῶν μαλλιών σου αὐτὸ τὸ χρῶμα! Τὸ καπέλό σου, ἂν μπορέσῃ Ἀς ἀνέβῃ, λίγο ἀκόμα, Τὰ μαλλιά σου γιὰ νὰ κρύψῃ... Καὶ μὴ πόλῃ θὰ προκύψῃ.

Οὐράνιο Τόξο

325. Χειρόμυλος

```

      *
      + * * * *
      +
      * * + * *
      * + *
      * +
      +
      * * * + * * *
      * * * + * * *
      * * * + * * *
      * * * + * * *
      * * * + * * *
      * * * + * * *
      * * * + * * *
      * * * + * * *
  
```

Καθέτως, οἱ σταυροὶ Ἀθηναιοῦ στρατηγός· οἱ ἀστερίσκοι ἀντωνυμία. Ὅριζοντίως, σταυροὶ καὶ ἀστερίσκοι ἐκ τῶν ἀνω: νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπόστολος, μέλος, λατίνος ποιητῆς, ἀθηναῖος συγγραφεύς, λίμνη τῆς Ρωσίας, ἀρχ. θεός, κράτος τῆς Εὐρώπης βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Ρόδης Οὐράνης

459. Κρυπτογραφικὸν

12334567 = Ἐκ τῶν ἑπτὰ
2434342 = Ἐπιφώνημα
325-345 = Ρυθμικόν
4345367 = Ἐπίθετον
52774 = Πηννόν
654 = Μέτρον
745567 = Σκευὸς

Ἀδωνίς

460-464. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

ἔτος, μῦθος, τύπος, Αἴας, Ἀμαζών.

Δάβυ

465. Φωνηεντόλιπον

πο - χ - * - χλδ - τν - ρ
Νίκος Αὐγερῆτης

466. Γεῖφος

```

εμ εμ
εμεμ εμ σφ τόνη
εμ εμ εμ δέργαι
εμ εμεμ Σιών
εμ εμ
  
```

Φρανσίνα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

467. Triangle

```

* * * * *
* * * * T
* * * * T
* * * * T
* * * * T
*
  
```

1. Quand on est du bonheur d'autrui, Celui qu'on recherche vous [fuit. [rence
2. Marque un ordre de préférence
3. Première nourriture de l'enfance.
4. Possèdent. 5. Note de musique.
5. L'inconnu, mais sis au Mexique.

Γεώργιος Ἀβέρωφ

468. Sans Consonnes

ieu - au - a - ue - aai

Ἰὰς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκή. τοῦ φύλ. 17

223. Κανόριον (Κανᾶ, Ρίον).
224. Κουνουπίδι-κουνούπι.
225. Σπύρος - πυρός.
226. Ὁ Σίκινος (παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεμιστοκλέους) ἡ Σίκινος.
- 227.

Σ Ο Σ Ο Σ Ν
Τ Η Α Ε Ι Α Α Η
Α Ρ Ν Ο Ν Ι Ρ Ω Ν
Ο Σ Ν Ν Ι Ρ Ω Ν

228. ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ (Ἰσαυρος, νομάς, ὠράριον, Τάρας, Ἀνασσα, ὕστατος, ῥώννυμι, ὄρασις, σταυρός).—229-233. Διὰ τοῦ Κ: Κῦρος, ὄρκος, τόκος, Σκύρος, κόρη.—234. ΗΛΕΚΤΡΑ-ΠΗΓΑΣΟΣ (ἩΠειρος, Λητώ, ἘΓκελάδος, Καπιτώλιον, Τῶρος, Ρουμανία, Ἀστὴρ).—235. Ἥλθον, εἶδον, ἐνίκησα.—236. Ἑσώσας ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι (ἐς ο α, σὸς εἰς α, σύν, Ἑλλην ὄνος εἰ).—237. Tour-trou.—238. Vouloir c'est pouvoir.

Πῶς θὰ περάσετε πρὸς εὐχάριστα.

τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μένετε, — γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κε' ἕνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορημάτα του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930**, πού ἔχει 600 σελίδες ὁ καθένας καὶ 14 μυθιστορήματα οἱ δυὸ μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται σὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις. μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΛΑ'—477/

Α νέσπερη Εὐτυχία, Μέγα Ναπολέων, σὰ ξέρω· σεῖς μὲ ξέρετε;

Λευκὴ Καμέλια

ΛΑ'—478/

Τὸ Παρλάν χαιρετᾷ ὅλους-ες· ἀρχίζετ' νὰ ὀμιλῇ: Ἀθηναῖς=Παπαδοπούλου, Ἑπεσμένη Λαῖδη=Γεωργίτσα, Πιλην. Χρυσάετος=Μισορίλης. (Συνέγεια ἔπειτα)

Παρλάν

ΛΑ'—479/

Θέλοντας νὰ γνωρίσω ἐλεγκτοὺς φίλους, ἄλληλογραφῶ μὲ διαπλάσσοῦλα Βόλου (17 χρονῶν κι' ἄνω), Δ/σις: ΛΑ'—277/.

Ντίνος Αὐγερῆτης

ΛΑ'—480/

Αλλῶς Δ/ση: Πρόξενον Ὀλλανδίας (Λ.) Ἀκέρυρα, Μεγάλῃ μου χαρὰ ν' ἀλληλογραφῶ μὲ κάρτες. Περιμένω ἀπ' ὅλους-ὄλες. Μικρομέγαλη, Μιμῶζα, Νάρκισσος, Χρυσόγειρο, θέλετε;

ΑΥΣΟΚΑΡΤΟ

ΛΑ'—481/

Ελλείπει ἀπαντήσεων βραβεύεται Γαρδένια. Χαράυνη, διὰτὶ δὲν ἀπηγγέσας;

Πληρωμένος Χρυσάετος

ΛΑ'—482/

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ (ΛΑ'—408) ΜΠΕΤΟΒΕΝ Δίς μου ἀλλάζει: Ἑμμανουήλ

Η Ἀποστολάκη, Σουρῇ 4, Νέον Φάληρον, διὰ: ΜΠΕΤΟΒΕΝ

ΛΑ'—483/

Διαπλάσσοῦλα ες, λόγῳ ἐξαιρετικῶν ἀναγκῶν, ἀργῶ ν' ἀπαντήσω καθ' ὅσον εὐρίσκωμαι στὴν ἐξοχή.

Γονδολέρα, Πηλέα, ἄρρηστα, ἀλλὰ ὅ· ἀπαντήσω. Βαρκοῦλα τοῦ Εὐρίπου, μήπως ἀρρώστιας;

Ἐπιδόπλεχτη Πορφύρα

ΛΑ'—484/

Βάτραχοι, τώρα θρηνηθήκατε νὰ εὐχαριστήσετε: Πῶς νὰ ἐξηγηθῶμεν σαφέστερα; Μὰς ζητήσατε Σεῖς συμπαχί, κι' εὐγενέστατα σὰς ἀπαντήσαμε πῶς δὲ δέχομασθε. Ὅσο γιὰ συγκινήσεις... εἴμαστε ἀπαρτίτιστες καὶ δὲ συγκινοῦμεθα.

ἘΠΟΜΟΛΑ

ΛΑ'—485/

Ελλην, ν' ἀντιστρέφω τοὺς ὅρους: Διαπλάσσοῦλα, ἀλληλογραφῶ. Δ/σις: Μαρίκα Μαρτίνου. Νικητέα 9, Ἀθήνα, γιὰ Ἐλπίδουσα Νεότητα

ΛΑ'—486/

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (Προσ. Γεν. Δ/σις) ἰκτὸς τῶν μεγάλων ἐκδρομῶν, διοργανώσωμε καθε Κυριακὴ μικροὺς πρῶτους, περιπάτους, σὰ μαγευτικὰ τοπία τοῦ Μαρουσιῶ. Πρῶτος περίπατος: Κυριακὴ 12 τρέχοντος, στὸ Θάλοσι. Ὁ Δεύτερος περίπατος: τὴν προσεχὴ Κυριακὴ 19 τρέχοντος, στὸ Χτυπητό. Ὅσα Διαπλάσσοῦλα θὰ συμμετάσχουν, ἀς ζητήσουν πληροφορίας.

Τὸ τίμημα παιχνιδιῶν σχηματίζει ὁμάδα Βόλεϊ Παίζων. **Οἱ Βάτραχοι**: 2, 4, 16, 17, 18, Γαρδένια, Σιμωνί, Διάννα, Τρελλὸς Βιολίστας, Ἀγριοβιολέτα.

ΛΑ'—487/

Πρωτοπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω ὅρατα τοπία τῆς Ρόδου, περιμένω ἀπ' ὅλους-ες. Δ/σις: ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Ν. ΜΑΥΡΑΚΗΣ, Ταχ. Θυρίδ' ἀρ 47, Ρόδος - Αἰγαῖον.

ΛΑ'—488/

Πρωτοπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω ὅρατα τοπία τῆς Ρόδου, περιμένω ἀπ' ὅλους-ες. Δ/σις: ΕΠΥΡΟΣ Κ. ΚΑΡΑΟΛΑΝΙΔΗΣ, Ρόδος - Αἰγαῖον.

ΛΑ'—489/

Γόρδιε Δεσφέ, πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν τὸ σὲν σιωπὴν σου; νὰ περιμένω ἀκόμα; Γράφε μου.

ΛΑ'—490/

Προκηρύσσουμε Διαγωνισμόν ἀγράφων ἠθοποιῶν. Συμμετοχὴ μονόδροχμος, προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ/σις: Διδάξ Ρίρη, Ἀλεξανδράκη, ὁδὸς Νεραντζίτισσης, Μαρούσι.

Ανέσπερη Εὐτυχία Βασιλίσσα τοῦ Αἰθέρος